

Анатолій МУДРОВ,

начальник відділу наукового забезпечення організації роботи та управління в органах прокуратури Науково-дослідного інституту Національної академії прокуратури України, державний радник юстиції 3 класу

Ірина ЄВРОПІНА,

головний науковий співробітник відділу наукового забезпечення організації роботи та управління в органах прокуратури Науково-дослідного інституту Національної академії прокуратури України, старший радник юстиції, кандидат юридичних наук

ФОРМИ КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ ТА КОРУПЦІЇ*

Ключові слова: координація; протидія; злочинність; корупція; правоохоронні органи; координаційні наради; спільні засідання колегій; обмін інформацією; міжнародні стандарти щодо координації у кримінально-правовій сфері.

Організація виконання рішень, напрацьованих координаційними (міжвідомчими) нарадами, забезпечується своєчасним направленням підписаних постанов (кожен їх примірник має силу оригіналу) керівникам органів, на яких покладено виконання узгоджених заходів, а також прокурорам і керівникам правоохоронних органів вищого рівня – до відома. Термін направлення постанов не може перевищувати п'яти днів з дати їх підписання.

З метою забезпечення виконання постанов координаційних (міжвідомчих) нарад керівники правоохоронних органів можуть видавати накази, розпорядження, вказівки та інші нормативно-правові акти, передусім організаційно-управлінського характеру. У разі неякісного чи несвоєчасного виконання або невиконання узгоджених заходів вони вправі вирішувати питання про відповідальність конкретних посадових осіб, які їм підпорядковані.

Інформація щодо цього направляється голові координаційної наради.

Контроль за виконанням узгоджених заходів здійснюється у відомствах у межах компетенції їх

керівників. Контроль за виконанням постанови в цілому забезпечує прокурор як голова наради, а за його тривалої відсутності – особа, яка виконує його обов'язки та головувала на нараді.

Існують дві напрацьовані практикою форми контролю за виконанням постанов (рішень) координаційних (міжвідомчих) нарад: шляхом одержання в зазначені терміни інформації від відповідних керівників правоохоронних органів, яких визначено як виконавців узгоджених заходів, та обговорення на черговій нараді питання про хід (стан) виконання попередньої постанови.

На нашу думку, прокурор також може безпосередньо на місці проконтролювати, як виконана постанова (рішення) координаційної (міжвідомчої) наради. Здійснюючи відповідну перевірку з цього питання, варто звернути увагу:

- як виконують керівники правоохоронних органів – учасники наради свої обов'язки щодо реалізації прийнятих на координаційній нараді узгоджених рішень;
- чи відповідають їхні дії прийнятим рішенням за змістом і процедурою;

* Закінчення. Початок статті читайте у «Віснику Національної академії прокуратури України» №3(31)'2013.

– якщо мають місце відхилення за змістом і процедурою, то чим вони обумовлені;

– чи не потребують коригування схвалені нарадою заходи за строками виконання і складом виконавців;

– чи не порушується при виконанні рішень законність; якщо такі факти є, то хто її порушив і яких вжито заходів.

Виконання узгодженого заходу в повному обсязі має бути завершено в тому місяці, який зазначено у постанові. За неможливості виконання заходу в установленій термін відповідний заступник керівника прокуратури або керівник правоохоронного чи іншого органу не пізніше ніж за тиждень до кінця місяця, в якому спливає визначений контрольний термін, звертається до головуючого на нараді прокурора з клопотанням про його продовження.

У прокуратурах вищого рівня поточний контроль за виконанням постанов координаційних (міжвідомчих) нарад, проведених під головуванням Генерального прокурора України, прокурорів Автономної Республіки Крим і обласного рівня, покладається на їхніх заступників, галузеві структурні підрозділи: з нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні; нагляду за додержанням законів спецпідрозділами й іншими органами, які ведуть боротьбу з організованою злочинністю і корупцією, та з питань організаційно-правового забезпечення.

У прокуратурах міського, районного рівня контрольними повноваженнями щодо виконання постанов координаційних (міжвідомчих) нарад наділені перші керівники цих прокуратур.

Про результати виконання визначених заходів і вплив, який вони мали на стан законності та ефективність діяльності з протидії злочинності та корупції, керівники правоохоронних органів – учасники координаційної (міжвідомчої) наради інформують прокурора – голову наради.

За умови, що рішення координаційної (міжвідомчої) наради не було виконано з вини або за потурання керівника певного правоохоронного органу, прокурор має право ініціювати питання про притягнення такого керівника до дисциплінарної відповідальності в порядку, визначеному законом.

За результатами вивчення інформації про виконання заходів, схвалених координаційною (міжвідомчою) нарадою, прокурор приймає рішення про скасування подальшого контролю чи його продовження у зв'язку з їх невиконанням

повністю або в певній частині. Скасування контролю можливе лише після повного виконання постанови, що мають письмово підтвердити учасники наради в інформаційному листі на адресу прокурора.

Під час проведення координаційної (міжвідомчої) наради ведеться протокол, який підписує голова наради і до якого зазвичай долучаються оригінали постанов, оформлені у виді окремих документів, та інші перші примірники матеріалів, що були предметом розгляду наради. Матеріали координаційних (міжвідомчих) нарад оформлюються, зберігаються, архівуються та списуються відповідно до встановлених в органах прокуратури правил діловодства.

Формою колективного обговорення питань, що потребують координації, можуть також бути *спільні засідання колегій центральних і регіональних правоохоронних органів*. Практика підтверджує, що їх проведення дає змогу значно підвищити ефективність діяльності з охорони правопорядку і зміцнення законності, оскільки завдяки об'єднанню спільних зусиль прокуратури та інших державних структур, уповноважених протидіяти злочинності й корупції, вдається значно поліпшити ситуацію у цій сфері, виокремити та дослідити існуючі проблеми, визначитись із тенденціями їх розвитку, обрати й затвердити оптимальні заходи для ослаблення чи подолання їх впливу. На таких заїданнях прокуратура реалізує своє право заслуховувати повідомлення і пояснення керівників міністерств, відомств, органів державного управління, нагляду та контролю, підприємств, установ, організацій, їх об'єднань, інших посадових осіб з приводу порушень законів.

Прикладом описаної форми координації може бути спільне засідання колегій Генеральної прокуратури України та Міністерства внутрішніх справ України, що відбулося 22 березня 2012 року, на якому розглядалося одне питання: про стан додержання вимог закону при розслідуванні злочинів, вчинених стосовно Оксани Макар. За його результатами прийнято спільне рішення.

Аналогічні форми координації використовують в Автономній Республіці Крим, Дніпропетровській, Донецькій, Полтавській, Тернопільській, Харківській та інших областях України, містах Києві і Севастополі.

У практичній діяльності правоохоронних органів широко використовується і така форма координації, як *видання спільних наказів, вказівок, підготовка інформаційних листів та інших доку-*

ментів. Готуються вони з урахуванням компетенції кожного суб'єкта координаційної діяльності.

Досить часто спільні документи розробляються за результатами вивчень (аналізів, узагальнень) практики протидії злочинності чи корупції в цілому або за окремими видами та оформлюються у вигляді планів (програм) профілактичних заходів органів влади, місцевого самоврядування, суб'єктів охорони правопорядку. Це, здебільшого, так звані *цільові плани і програми* з чітко визначеним строком реалізації. Їм притаманні високий ступінь інтеграції діяльності виконавців, тимчасова організаційна єдність, чітка субординація цілей, наявність загального сценарію, самостійне фінансування, спеціальний орган управління. Основне призначення такого документа полягає у тому, щоб реально вирішити конкретну актуальну проблему в чітко окреслених часових межах.

Спільними також можуть бути методичні напрацювання щодо виявлення, документування й розслідування окремих кримінальних правопорушень, наприклад, тяжких або вчинених у певній сфері правовідносин (економічній, кредитно-фінансовій, ювенальній тощо) чи деякими категоріями правопорушників (топ-менеджерами, банківськими працівниками, неповнолітніми, раніше засудженими та ін.) [5].

Окрему групу утворюють спільні нормативно-правові документи центральних (найвищих) правоохоронних органів України програмно-цільового призначення, наприклад: Порядок взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби з органами прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України, затверджений спільним наказом Генерального прокурора України та керівників Головного контрольно-ревізійного управління України, МВС України, СБУ від 19 жовтня 2006 року №346/1025/685/53; Порядок взаємодії між органами внутрішніх справ, закладами охорони здоров'я та органами прокуратури України при встановленні факту смерті людини, затверджений спільним наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України та Міністерства охорони здоров'я України від 25 жовтня 2011 року №102/685/692; Положення про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції, затверджене спільним наказом Генерального прокурора України та керівників правоохоронних органів від 11 лютого 2013 року №5/132/21/4/84/82/ОД-13/40.

Відповідно до ч. 2 ст. 10 Закону України «Про прокуратуру» з метою забезпечення координації діяльності правоохоронних органів прокуратурі, зокрема, витребує статистичну та іншу необхідну інформацію. Цей захід відповідає такій формі координаційної діяльності, як *обмін інформацією* з питань стану злочинності та корупції.

Статистична інформація у законах України «Про державну статистику» (ст. 1) і «Про інформацію» (ч. 1 ст. 18) визначена як документована інформація, що дає кількісну характеристику масових явищ та процесів, які відбуваються в економічній, соціальній, культурній та інших сферах життя суспільства. Статистичну та іншу необхідну інформацію прокурор вправі витребувати з будь-якого органу, який володіє такою інформацією, що потрібна для здійснення координації.

Здійснюючи обмін інформацією, керівники правоохоронних органів отримують відомості, необхідні для прийняття ефективних рішень, і доводять прийняті рішення до підлеглих працівників.

Координація у сфері протидії злочинності та корупції здійснюється на підставі: 1) результатів аналізу зібраної усіма правоохоронними органами інформації про стан, структуру, динаміку кримінальних правопорушень і корупційних діянь, обставини, які їм сприяють, а також про результативність конкретних заходів протидії цим явищам; 2) даних статистичного і оперативного обліків.

Крім того, доцільне використання додаткових відомостей, які є в розпорядженні інших державних органів і недержавних організацій (Міністерство юстиції України, Міністерство внутрішніх справ України, Transparency International, FATF, Інтерпол, Європол та ін.). Такі відомості – переважно у відкритому доступі: <http://www.transparency.org>, <http://www.fatf-gafi.org>, <http://www.interpol.int>. В інших випадках їх потрібно отримувати в порядку міжнародного співробітництва.

Варто звернути особливу увагу на обласні управління юстиції, оскільки саме вони є розпорядниками інформації щодо Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення. До цього реєстру подаються запити під час проведення спеціальних перевірок у процесі заміщення вакантних керівних посад (стосовно осіб, на яких поширюється дія Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції») [6].

Важливим джерелом отримання статистичної та іншої інформації для потреб прокурорського нагляду і правоохоронної діяльності є Єдиний

реєстр досудових розслідувань [7] (Реєстр)^{*}, який утворено у серпні 2012 року відповідно до п. 22 Перехідних положень Кримінального процесуального кодексу України та ст. 15 Закону України «Про прокуратуру».

У викладеному матеріалі йдеться про координацію діяльності з протидії злочинності і корупції виключно в Україні. Між тим з огляду на транснаціональний характер сучасної злочинності потрібно, на наш погляд, звернути увагу й на діяльність, що здійснюється прокуратурою та іншими правоохоронними органами нашої держави в межах міжнародного співробітництва у формах, визначених відповідними міжнародними договорами й угодами.

Серед багатосторонніх міжнародно-правових договорів варто виокремити *документи ООН та її органів*, у яких сформульовано стандарти і принципи міжнародного співробітництва. До них, насамперед, належать:

- Загальна декларація прав людини 1948 року;

- Конвенція про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 20 грудня 1988 року;

- Конвенція проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 року та два Додаткових протоколи до неї (Резолюція 132 Генеральної Асамблеї ООН);

- План дій держав щодо співробітництва у сфері попередження злочинності і кримінального правосуддя (Резолюція 40/32 Генеральної Асамблеї ООН);

- Керівні принципи з попередження організованої злочинності і боротьби з нею (прийняті 8-м Конгресом ООН);

- Заходи боротьби з міжнародним тероризмом (прийняті 8-м Конгресом ООН).

Особливо актуальними для забезпечення міжнародного співробітництва правоохоронних органів є також *міждержавні багатосторонні договори європейського походження*, зокрема:

- Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року з 14 Додатковими протоколами;

- Європейська конвенція про видачу правопорушників 1957 року з двома Додатковими протоколами;

- Європейська конвенція про взаємну допомогу у кримінальних справах 1959 року з двома Додатковими протоколами;

- Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах 1972 року;

- Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом 1977 року з Додатковим протоколом;

- Конвенція Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 року;

- Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією 1999 року (з Додатковим протоколом);

- Конвенція Ради Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми 2005 року.

Міжнародно-правові документи, укладені Україною в межах *Співдружності Незалежних Держав*:

- Конвенція про правову допомогу і правові відносини в цивільних, сімейних та кримінальних справах 1993 року з Додатковим протоколом;

- Конвенція про передачу осіб, які страждають психічними розладами, для проведення примусового лікування 1997 року.

У порядку правонаступництва в Україні продовжують діяти договори про взаємне надання правової допомоги, укладені в період, коли Україна входила до складу СРСР, зокрема: з Угорщиною 1958 року; Фінляндією 1978 року; Кіпром 1984 року; Алжиром 1982 року тощо. У зазначених міжнародно-правових документах передбачено досі чинні механізми надання правової допомоги.

Так, другий Додатковий протокол 2002 року до Європейської конвенції про взаємну допомогу у кримінальних справах (1959 року) поряд з централізованим порядком відносин допускає можливість застосування безпосередніх зв'язків між правоохоронними органами. Тобто органи досудового розслідування України у кожному конкретному випадку, з урахуванням терміновості отримання правової допомоги з-за кордону та низки інших чинників, можуть самі визначати механізм передачі запитів до компетентних органів іноземних держав. У виключній компетенції Генеральної прокуратури України залишається вирішення запитів про тимчасову передачу осіб, які тримаються під вартою, для проведення за їх участю слідчих дій.

^{*} Реєстр – це електронна база даних, за допомогою якої здійснюється збирання, зберігання, захист, облік, пошук, узагальнення відомостей про кримінальні правопорушення та осіб, які їх вчинили, що використовуються для формування звітності, а також надання вказаної інформації. Його держателем є Генеральна прокуратура України. Порядок надання інформації з Реєстру регулюється Положенням про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, затвердженим наказом Генерального прокурора України від 17 серпня 2012 року №69.

Протоколом передбачено можливість створення спільних слідчих груп, проведення заслуховувань свідчень шляхом відео- або телефонної конференції. Обсяг правової допомоги, яка може надаватися сторонами, розширено за рахунок таких дій, як проведення негласних розслідувань, здійснення транскордонного нагляду та контролюваної передачі.

У Конвенції держав СНД про взаємну допомогу у кримінальних справах (2002 року), укладеній в м. Кишинев, передбачено вчинення оперативно-розшукових заходів за запитом про правову допомогу у кримінальних справах (провадженнях).

Важливі процесуальні питання міжнародного співробітництва врегульовано також у низці укладених Україною міждержавних двосторонніх договорів. Окремі з них, наприклад, з Китаєм 1992 року, Польщею 1993 року, Литвою 1993 року, Молдовою 1993 року, Грузією 1995 року, Естонією 1995 року, Латвією 1995 року, Монголією 1995 року, В'єтнамом 2000 року, гарантують та встановлюють процедуру надання правової допомоги у цивільних, сімейних справах і кримінальних провадженнях. Договір між Урядом України та Урядом Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії 1996 року регулює процедуру арешту і конфіскації доходів та знарядь, пов'язаних із злочинною діяльністю. У договорах з Індією, Китаєм, Бразилією врегульовано питання екстрадиції. Договори з Грузією 1997 року, Азербайджаном 1997 року, Узбекистаном 1998 року, Казахстаном 1999 року, Вірменією 2001 року впорядковують процедуру передачі осіб, засуджених до позбавлення волі, для подальшого відбуття покарання.

Однак міждержавні договори не дають можливості вирішити всі питання, що виникають у держав-учасниць міжнародного співробітництва. За такої ситуації уповноважені органи державної влади, і прокуратура в тому числі, укладають *двосторонні міжвідомчі договори й угоди*, що дає змогу максимально враховувати особливості кожної країни, кожного правоохоронного органу, їх реальні потреби та інтереси. Такі угоди (меморандуми) про правову допомогу і співробітництво Генеральна прокуратура України підписала з прокуратурами фактично всіх країн СНД і деяких інших країн світу, наприклад, Департаментом Генерального Аторнея Австралії (у 1992 році); Державною службою прокуратури Англії та Уельсу (у 1996 році); Федеральною прокуратурою Швейцарії (у 1999 році); прокуратурою Німеччини (у 1996 році).

У квітні 2004 року на черговому засіданні Координаційної ради генеральних прокурорів держав-учасниць СНД, яке відбулося в Україні (м. Київ), укладено угоди щодо координації спільних дій міждержавних органів країн-учасниць СНД у сфері протидії організованій злочинності. Серед них: «Про нормативно-правове регулювання співробітництва правоохоронних органів держав-учасниць СНД в сфері надання правової допомоги при розслідуванні кримінальних справ», «Про необхідність прокурорського нагляду за дотриманням і виконанням законів у сфері захисту прав та свобод людини і громадянина, інтересів суспільства та держави», «Про протидію незаконній міграції».

Системний аналіз наведеної нормативно-правової бази та практики її застосування дає підстави для висновку, що значна частина міжнародної взаємодії має координаційний характер.

Найбільш поширеними формами такої координації з питань протидії злочинності на міжнародному рівні є:

- участь у підготовці й реалізації міжнародних договорів (угод) щодо надання правової допомоги у цивільних, сімейних справах і кримінальних провадженнях;
- участь у розробці й реалізації нормативно-правових актів міжнародного співробітництва, які регулюють права особи;
- розробка, укладення і реалізація міжнародних угод зі спільної протидії організованій злочинності;
- обмін інформацією, до якої виявляють взаємний інтерес правоохоронні органи країн-учасниць міжнародного співробітництва, в тому числі щодо чинного законодавства і практики його застосування;
- проведення спільних аналітичних, наукових досліджень у сфері протидії злочинності та корупції;
- обмін досвідом правоохоронної діяльності;
- використання наявних можливостей і ресурсів для підготовки й навчання кадрів, підвищення їх кваліфікації, проведення семінарів, конференцій та інших навчально-практичних заходів;
- надання матеріально-технічної і консультативно-довідкової допомоги;
- координація дій органів прокуратури – з надання правової допомоги; органів досудового розслідування – з виконання окремих слідчих дій у кримінальних провадженнях щодо транснаціональних та інших особливо небезпечних злочинів;

– допомога зі встановлення адреси, місця роботи і доходів осіб, до яких пред'явлено вимоги, що випливають із цивільних і сімейних справ та кримінальних проваджень.

Серед суб'єктів, з якими здійснюється міжнародне співробітництво в зазначених формах, можна назвати, окрім правоохоронних органів, спеціалізовані міжнародні організації та відповідні структури СНД.

Прямі зв'язки правоохоронні органи України підтримують, зокрема, з такими міжнародними організаціями: Інтерпол, Європол, Бюро з координації боротьби з організованою злочинністю на території СНД тощо. За наявних у цих організацій можливостей поширюється досвід протидії організованій (транснаціональній) злочинності, напрацьовуються оптимальні форми взаємодії на рівні держав та їх компетентних органів з виявлення, розслідування й попередження кримінальних правопорушень і корупційних діянь.

Відповідно до Плану дій Україна – ЄС та Угоди про партнерство та співробітництво України та ЄС здійснюється протидія організованій злочинності в межах *Європейського Союзу*. Однією з важливих форм цієї діяльності є участь у підготовці уповноваженими від України особами відповідних доповідей для розгляду на профільних комітетах: з прав людини, з ліквідації расової дискримінації, проти тортур, з ліквідації дискримінації щодо жінок. А також практична реалізація зобов'язань, взятих Україною при вступі до Ради Європи 9 листопада 1995 року. Координація з цих питань здійснюється з комітетами та організаціями ЄС, що наділені експертними функціями. Насамперед із *Комітетом з кримінально-правових проблем*, який відповідає за нагляд та координа-

цію напрямів діяльності Ради Європи з попередження злочинів і контролю за злочинністю.

У межах *Координаційної ради генеральних прокурорів держав-учасниць СНД* за участю Генеральної прокуратури України, яка є постійним її членом з моменту створення, розроблено низку міждержавних договорів СНД і міжвідомчих угод між генеральними прокуратурами держав-учасниць СНД, забезпечено реалізацію програм співробітництва із протидії злочинності.

Традиційною формою співробітництва правоохоронних органів України та іноземних держав у сфері протидії злочинності є *надання міжнародної правової допомоги, видача (екстрадиція) осіб та перейняття кримінального провадження*, що регламентуються нормами національного кримінального процесуального законодавства.

Вважаємо вартим уваги прокурорів питання про залучення до координації з питань протидії злочинності і корупції громадських організацій, метою діяльності яких є сприяння правоохоронним органам України у боротьбі з корупцією та організованою злочинністю. Їх участь буде корисною у проведенні серед населення України антикорупційної інформаційно-роз'яснювальної роботи, наукових та соціологічних дослідженнях з питань запобігання і протидії корупції та організованій злочинності.

На жаль, детально висвітлити всі форми координації в межах наукової статті неможливо через жорсткі вимоги до її обсягу. Проте маємо надію, що ініційоване нами питання започаткує дискусію, приєднатися до якої закликаємо науковців і практиків, які переймаються даною проблематикою.

Список використаних джерел:

5. Каркач П. М. Координаційна функція прокуратури України: навч.-метод. посіб. / П.М. Каркач, В.Л. Синчук. – Х.: Право, 2005. – 96 с.
6. Методичні рекомендації з питань координації діяльності правоохоронних органів із запобігання і протидії корупції / О.Г. Кальман, О.З. Гладун, О.Г. Наджафов та ін. – К.: Генеральна прокуратура України; Національна академія прокуратури України, 2012. – 52 с.
7. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, затверджене наказом Генерального прокурора України від 17 серпня 2012 року №69 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.gp.gov.ua/ua/pd.html?_m=publications&_t=rec&id=110522

*Анатолій МУДРОВ,
Ірина ЄВРОПІНА*

**ФОРМИ КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ
У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ ТА КОРУПЦІЇ**

Резюме

Розглядаються певні аспекти координаційної діяльності прокуратури та правоохоронних органів із протидії злочинності та корупції. Називаються й досліджуються унормовані форми координації, аналізуються проблеми, пов'язані з їх застосуванням.

*Анатолій МУДРОВ,
Ірина ЄВРОПІНА*

**ФОРМЫ КООРДИНАЦИИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫХ ОРГАНОВ
В СФЕРЕ ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ ПРЕСТУПНОСТИ И КОРРУПЦИИ**

Резюме

Рассматриваются отдельные аспекты координационной деятельности прокуратуры и правоохранительных органов в сфере противодействия преступности и коррупции. Называются и исследуются узаконенные формы координации, анализируются проблемы, связанные с их применением.

*Anatoly MUDROV,
Iryna IEVROPINA*

**FORMS OF COORDINATION OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES ACTIVITY
IN COMBATING CRIME AND CORRUPTION**

Summary

The article deals with considering certain aspects of coordination activities of prosecutor's office and law enforcement agencies in combating crime and corruption. Legally normalized forms of coordination as well as the problems connected with their application are investigated by the authors.